

Sygn. akt III APa 30/14

III APz 40/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Naze SSA Jacek Zajączkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy J. B.

przeciwko Syndykowi masy upadłości Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji **Syndyka masy upadłości Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości likwidacyjnej oraz zażalenia (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.**

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt: VI P 14/13,

I.

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. 1 i 2 w ten tylko sposób, że początek biegu terminu płatności odsetek ustawowych od zasądzonych tam kwot określa na dzień 11 kwietnia 2009 r. oraz w punkcie I. 19 w ten tylko sposób, że w miejsce zasądzonej kwoty 1.840 zł (jeden tysiąc osiemset czterdzieści złotych) zasądza kwotę 160 zł (sto sześćdziesiąt złotych),**

2. **oddala apelację w pozostałej części.**

II.

1. **zmienia postanowienie zawarte w punkcie IV wyroku w ten sposób, że nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku od pozwanych solidarnie kwotę 254,40 zł (dwieście pięćdziesiąt cztery złote i czterdzieści groszy) i od pozwanego Syndyka masy upadłości Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości kwotę 254,40 (dwieście pięćdziesiąt cztery złote i czterdzieści groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz od pozwanych solidarnie kwotę 80,40 zł (osiemdziesiąt złotych i czterdzieści groszy) i od pozwanego Syndyka masy upadłości Samodzielnego Publicznego**

Zakładu Opieki Zdrowotnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości kwotę 80,40 zł (osiemdziesiąt złotych i czterdzieści groszy) tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu,

2. odrzuca zażalenie w części dotyczącej postanowienia zawartego w punkcie V wyroku,

3. oddala zażalenie w pozostałej części.

III. zasądza od powódki J. B. na rzecz pozwanego Syndyka masy upadłości Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

IV. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt III APa 30/14

III APz 40/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 2 lipca 2012r. J. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. na jej rzecz kwot: 39.512 zł za przepracowane godziny nadliczbowe od 1 stycznia 2009r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz 3.600 zł za brak stawiennictwa pozwanego w wyznaczonym terminie na rozprawie ugodowej w I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Gostyninie wraz z ustawowymi odsetkami.

(...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pismem procesowym z dnia 16 kwietnia 2013r. pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki tytułem wynagrodzenia i dodatków do wynagrodzeń za rok 2009 kwoty 37.022,77 zł, za rok 2010 kwoty 32.667,51 zł, za rok 2011 kwoty 30.184,42 zł, a za rok 2012 kwoty 23.653,05 zł, wszystkie wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot szczegółowo wymienionych w piśmie oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2013r. Sąd Okręgowy w Płocku wezwał do udziału w sprawie po stronie pozwanej (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w L.. Pozwany (...) Sp. z o.o. w L. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Na rozprawie w dniu 6 listopada 2013r. pozwany (...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. podniósł również zarzut przedawnienia roszczeń powódki za okres od 1 stycznia 2009r. do 1 lipca 2009r. Pismem procesowym z dnia 14 maja 2014r. pozwany SPZOZ w G. rozszerzył zarzut przedawnienia roszczeń powódki w zakresie żądania zapłaty wszystkich składników wynagrodzenia i dodatków do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 stycznia 2009r. do 18 kwietnia 2010r. Ponadto pozwany częściowo uznał powództwo o wynagrodzenie za okres od kwietnia 2010r. do lipca 2012r. wraz z odsetkami. W piśmie procesowym z 27 marca 2014r. pozwany (...) Sp. z o.o. w L. sprecyzował własny zarzut przedawnienia wskazując, że został wezwany do wzięcia udziału w sprawie w dniu 17 lipca 2013r., zatem roszczenie powódki uległo przedawnieniu za okres od 1 stycznia 2009r. do 17 lipca 2010r., tj. co do kwoty 7.855,49 zł za 2009r. i co do kwoty 3.593,11 zł za okres od 1 stycznia 2010r. do 17 lipca 2010r., a więc kwota świadczeń nieprzedawnionych wynosi 8.636,29 zł.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Płocku w punkcie I zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki J. B. kwoty:

1) 602,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2009r. do dnia zapłaty,

- 2) 551,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2009r. do dnia zapłaty,
- 3) 218,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2009r. do dnia zapłaty,
- 4) 596,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2009r. do dnia zapłaty,
- 5) 465,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2009r. do dnia zapłaty,
- 6) 414,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2009r. do dnia zapłaty,
- 7) 516,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2009r. do dnia zapłaty,
- 8) 833,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2009r. do dnia zapłaty,
- 9) 1.360,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2009r. do dnia zapłaty,
- 10) 352,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2009r. do dnia zapłaty,
- 11) 1.052,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2009r. do dnia zapłaty,
- 12) 890,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2010r. do dnia zapłaty,
- 13) 222,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2010r. do dnia zapłaty,
- 14) 1.052,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2010r. do dnia zapłaty,
- 15) 343,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2010r. do dnia zapłaty,
- 16) 641,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2010r. do dnia zapłaty,
- 17) 971,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2010r. do dnia zapłaty,
- 18) 327,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2010r. do dnia zapłaty,
- 19) 1.840,00 zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych próbą ugodową.

W punkcie II Sąd zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki J. B. kwoty:

- 1) 33,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2010r. do dnia zapłaty,
- 2) 460,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2010r. do dnia zapłaty,
- 3) 639,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2010r. do dnia zapłaty,
- 4) 390,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2010r. do dnia zapłaty,
- 5) 92,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2011r. do dnia zapłaty,
- 6) 616,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2011r. do dnia zapłaty,
- 7) 369,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2011r. do dnia zapłaty,
- 8) 171,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2011r. do dnia zapłaty,
- 9) 618,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2011r. do dnia zapłaty,

- 10) 395,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2011r. do dnia zapłaty,
- 11) 239,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2011r. do dnia zapłaty,
- 12) 481,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty,
- 13) 283,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2011r. do dnia zapłaty,
- 14) 661,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2011r. do dnia zapłaty,
- 15) 241,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2011r. do dnia zapłaty,
- 16) 358,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,
- 17) 497,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2012r. do dnia zapłaty,
- 18) 424,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012r. do dnia zapłaty,
- 19) 250,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2012r. do dnia zapłaty,
- 20) 345,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty,
- 21) 866,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012r. do dnia zapłaty,
- 22) 106,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,
- 23) 657,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2012r. do dnia zapłaty,
- 24) 584,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty,

W punkcie III Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie. W punkcie IV wyroku nakazał pobrać solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 1.590 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 1.005 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu. W punkcie V Sąd nakazał ściągnąć od powódki J. B. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 1.590 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 5.172 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu. W punkcie VI Sąd zniósł wzajemnie między stronami pozostałe koszty procesu, a w punkcie VII nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. B. jest lekarzem zatrudnionym w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. od 1 grudnia 2006r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku młodszego asystenta Oddziału Internistycznego z wynagrodzeniem zasadniczym 1.325 zł. Ponadto w związku z realizacją postanowień art. 5 ustawy z dnia 22 lipca 2006r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń, w okresach od 1 października 2006r. do 30 września 2007r. powódka otrzymała dodatkowo kwoty po 1.200 zł brutto miesięcznie, zaś od 1 października 2007r. do 31 grudnia 2007r. po 540 zł brutto miesięcznie. Od dnia 1 stycznia 2008r. wynagrodzenie zasadnicze powódki wzrosło do kwoty 3.200 zł miesięcznie. W dniu 1 stycznia 2008r. powódka podpisała oświadczenie z tzw. klauzulą opt - out, zawierającą wyrażenie zgody na pracę w wymiarze wyższym niż 48 tygodniowo, lecz nie przekraczającym 78 godzin, począwszy od 1 stycznia 2008r., z jednoczesnym zastrzeżeniem, że każdej ze stron przysługuje jednomiesięczny okres wypowiedzenia. Z dniem 1 listopada 2010r. przyznano powódce dodatek za wysługę lat w wysokości 5% płacy zasadniczej, z dniem 1 listopada 2011r. w wysokości 6% płacy zasadniczej. Z dniem 7 marca 2013r. powódka, w związku z przejściem dotychczasowego zakładu pracy na nowego pracodawcę w trybie art. 23¹ k.p., stała się pracownikiem (...). Sp. z o.o. z siedzibą w L.. W dniu 28 stycznia 2008r. doszło do zawarcia pomiędzy Samodzielnym Publicznym Zespołem Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. a Zespołem negocjacyjnym reprezentującym (...) Związek Zawodowy Lekarzy przy (...) ZOZ G. (...) dotyczącego zasad pracy lekarzy w systemie opt - out. Zawarcie tego układu spowodowało konieczność

zmiany Regulaminu Wynagradzania, obowiązującego w pozwanym szpitalu, celem dostosowania jego postanowień do zapisów Porozumienia. Z dniem 15 kwietnia 2008r. w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w G. G. wszedł w życie Regulamin Wynagradzania uzgodniony między pracodawcą a działającymi u niego zakładowymi organizacjami związkowymi. Zgodnie § 9 tego Regulaminu Wynagradzania, lekarzowi zobowiązanemu do pełnienia w (...) ZOZ dyżuru medycznego w związku z koniecznością udzielania całodobowych świadczeń zdrowotnych przysługuje dodatkowe wynagrodzenie określone w zał. nr 3.

J. B. w styczniu 2009r. przepracowała 251,41 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 130,08 godzin, w tym dyżury pełnione niedzielę wyniosły 24 godziny, w porze nocnej z wyłączeniem niedzieli wyniosły 48 godzin, zaś w pozostałych dniach 58,08 godzin. Z tego tytułu przysługujące powódce wynagrodzenie wyniosło 4.106,79 zł, przy czym pozwany wypłacił powódce 3.504,00 zł, a więc różnica do zapłaty za styczeń 2009r. stanowi 602,79 zł. W lutym 2009r. powódka przepracowała 197,08 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 113,67 godzin, w tym dyżury pełnione w niedzielę 24 godziny, porze nocnej z wyłączeniem niedzieli 40 godzin, zaś w pozostałych dniach 49,67 godzin. Z tego tytułu przysługujące powódce wynagrodzenie wyniosło 3.835,24 zł, przy czym pozwany wypłacił powódce 3.284,00 zł, a więc różnica do zapłaty za luty 2009r. stanowi 551,24 zł. W marcu 2009r. powódka przepracowała 221,08 godzin, z czego czas pełnionych dyżurów wyniósł 130,08 godzin, w tym dyżury pełnione w porze nocnej wyniosły 56 godzin, zaś w pozostałych dniach 74,08 godzin. Z tego tytułu przysługujące powódce wynagrodzenie wyniosło 3.897,45 zł, przy czym pozwany wypłacił powódce 3.679,00 zł, a więc różnica do zapłaty za marzec 2009r. stanowi 218,45 zł. Z dalszych ustaleń Sądu, poczynionych na podstawie dowodów z dokumentów oraz opinii biegłej z zakresu rachunkowości, wynikają kwoty różnic do zapłaty za kolejne miesiące, aż do lipca 2012r.

W dniu 6 kwietnia 2012r. powódka wniosła do Sądu Rejonowego w Gostyninie o zawiązanie do próby ugodowej (...) Publicznego Zespołu (...) w G. z siedzibą w G.. Domagała się zawiązania szpitala do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 39.512 zł tytułem wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2009r. Uczestnik nie stawił się na wyznaczone posiedzenie. Sporządził pismo procesowe, w którym wskazał, że z uwagi na lakoniczność złożonego wniosku, w szczególności w zakresie sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty, co się na nią składa, jakiego okresu dotyczy, nie jest w stanie zająć merytorycznego stanowiska w sprawie. Do zawarcia ugody nie doszło.

Na mocy § 2 ust. 1 aneksu z dnia 14 lutego 2003r. do Regulaminu Pracy, obowiązującego u pozwanego SP ZOZ G., wprowadzono trzymiesięczny okres rozliczeniowy w zakresie czasu pracy i wynagrodzenia. Aneks ten zaczął obowiązywać od 1 stycznia 2003r. Zgodnie zaś z § 16 Regulaminu Wynagradzania wypłata wynagrodzenia, w tym za dyżury, odbywa się u pozwanego do 10. dnia miesiąca za miesiąc poprzedni. Regulamin ten wszedł w życie z dniem 15 kwietnia 2008r. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo J. B. za zasługujące na uwzględnienie co do zasady, jednakże nie w kwotach przez powódkę żądanych.

W pierwszym rzędzie Sąd Okręgowy ustosunkował się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczeń powódki. SP ZOZ G. sformułował zarzut przedawnienia roszczeń powódki za okres od 1 stycznia 2009r. do 1 lipca 2009r., zaś pismem procesowym z dnia 14 maja 2014r. rozszerzył zarzut przedawnienia roszczeń powódki w odniesieniu do żądania zapłaty wszystkich składników wynagrodzenia i dodatków do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 stycznia 2009r. do 18 kwietnia 2010r. wskazując, że dopiero w pismach rozszerzających powództwo z dnia 19 kwietnia 2013r. strona powodowa wystąpiła o zasądzenie także innych składników wynagrodzenia, takich jak: dodatek za pracę w porze nocnej, dodatek stażowy, dodatek za pracę w dni świąteczne. Z kolei pozwany (...) podnosząc zarzut przedawnienia podkreślił, że został wezwany do wzięcia udziału w sprawie w dniu 17 lipca 2013r., w związku z czym roszczenie powódki wobec niego uległo przedawnieniu za okres od 1 stycznia 2009r. do 17 lipca 2010r., tj. co do kwoty 7.855,49 zł za 2009r. i co do kwoty 3.593,11 zł za okres od 1 stycznia 2010r. do 17 lipca 2010r., a więc kwota świadczeń nieprzedawnionych wynosi 8.636,29 zł. W ocenie Sądu Okręgowego, podniesiony przez pozwaną SP ZOZ G. zarzut przedawnienia jest niezasadny, gdyż w stosunku do tego pozwanego bieg przedawnienia został przerwany przez zawiązanie do próby ugodowej, zaś zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną (...) jest wprawdzie skuteczny, jednakże nie od daty doręczenia mu odpisu pozwu, lecz od daty złożenia przez pełnomocnika powódki wniosku o dopozwanie. Sąd zauważył, że

zgodnie z art. 291 § 1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W myśl art. 295 § 1 pkt 1 k.p. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozstrzygania sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Taką czynnością jest m.in. zawezwanie do próby ugodowej w trybie art. 184-186 k.p.c. Jednocześnie roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego. W dniu 6 kwietnia 2012r. powódka złożyła w Sądzie Rejonowym w Gostyninie wniosek o zawezwanie do próby ugodowej pozwanego SP ZOZ G., próba ugodowa dotyczyła sprawy o zapłatę kwoty 39.512 zł, tytułem wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2009r. Okres rozliczeniowy w przypadku powódki był trzymiesięczny. Zawezwanie do próby ugodowej nastąpiło w tej samej sprawie, w której powódka następnie wytoczyła powództwo, skutecznie przerywając trzyletni termin przedawnienia roszczeń. Najwcześniejszym dniem wymagalności roszczenia o wypłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe przepracowane przez powódkę w okresie od 1 stycznia 2009r. do 31 marca 2009r. był zatem dzień 10 kwietnia 2009r., skoro Regulamin Pracy, obowiązujący u pozwanego SP ZOZ przewidywał trzymiesięczny okres rozliczeniowy, liczony kwartalnie. Z kolei w Regulaminie Wynagradzania ustalono zasadę wypłaty wynagrodzenia, w tym za dyżury medyczne, do 10. dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni. Zatem początek biegu terminu przedawnienia przypadł na 11 kwietnia 2009r. Tymczasem zawezwanie do próby ugodowej nastąpiło w dniu 6 kwietnia 2012r., przerywając skutecznie bieg terminu przedawnienia roszczeń. Sąd wskazał przy tym, że powódka już we wniosku o zawezwanie do próby ugodowej oraz w pozwie dochodziła wszystkich składników wynagrodzenia za pracę na dyżurze medycznym, jakie przewidziane są w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej, ustawie o działalności leczniczej i w Kodeksie pracy. Podniósł również, że przedawnienie roszczeń skierowanych przeciwko pozwanemu (...) należy w rozpoznawanej sprawie wywodzić z rodzaju (charakteru) następstwa prawnego w stosunku do byłego pracodawcy powoda - pozwanego SP ZOZ. Pozwany (...) nie jest następcą ogólnym, a jedynie jego następcą pod tytułem szczególnym (sukcesja singularna). Wniesienie pozwu przeciwko poprzednikowi prawnemu nie przerywa biegu terminu przedawnienia w stosunku do jego następcy prawnego pod tytułem szczególnym. Stosownie do treści art. 372 k.c., przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z dłużników solidarnych nie ma skutku względem współdłużników. Przerwanie biegu przedawnienia w stosunku do pozwanego (...) w niniejszej sprawie nastąpiło z chwilą złożenia przez pełnomocnika powódki wniosku o dopozwanie (...) Spółki z o.o. z siedzibą w L., tj. w dniu 5 sierpnia 2013r. Oznacza to, że przedawnieniu uległy roszczenia powódki za okres od 1 stycznia 2009r. do 30 czerwca 2010r. W konsekwencji Sąd Okręgowy zasądził solidarnie od pozwanych (...) i SP ZOZ G. wynagrodzenie należne powódce za dyżury medyczne poczynając od lipca 2010r. Sąd stwierdził, że ponieważ powódka domagała się wyrównania wynagrodzenia poczynając od 1 stycznia 2009r., podstawy prawne jej żądań lokują się w przepisach: ustawy z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2008r., ustawy z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej, jak i w przepisach art. 151¹ § 1-3 k.p. oraz obowiązujących u pozwanego SP ZOZ G. od 15 kwietnia 2008r. Regulaminu Wynagradzania oraz Regulaminu Pracy. Zgodnie z wymienionymi regulacjami, do wynagrodzenia za pracę w godzinach pełnienia dyżuru medycznego w wymiarze nieprzekraczającym średnio 48 godzin tygodniowo, a także w wymiarze przekraczającym średnio 48 godzin na tydzień („opt-out”) w przyjętym okresie rozliczeniowym stosuje się odpowiednio przepisy art. 151¹ § 1-3 k.p. Oznacza to, że na podstawie wskazanych przepisów lekarzowi przysługuje w obu przypadkach za każdą przepracowaną godzinę normalne wynagrodzenie oraz dodatki, ustalone przynajmniej na poziomie określonym w art. 151¹ § 1-3 k.p. Powódka w spornym okresie otrzymywała wynagrodzenie za dyżury medyczne, zgodnie z obowiązującym u pozwanego SP ZOZ od 15 kwietnia 2008r. Regulaminem Wynagradzania. W sprawie sporne było, czy „dodatkowe wynagrodzenie”, tj. kwota, o której mowa w § 9, jest kwotą dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, czy też wynagrodzeniem ryczałtowym za godzinę dyżuru wynikającym z wprowadzenia klauzuli „opt - out” i zawarcia Porozumienia z dnia 28 stycznia 2008r. pomiędzy zakładem pracy a zespołem negocjacyjnym. Sąd uznał, że zapisy Regulaminu Wynagradzania należy interpretować w świetle owego Porozumienia i przyjął, że wynagrodzenie dodatkowe, o którym mowa w Regulaminie Wynagradzania, jest wynagrodzeniem ryczałtowym za godzinę dyżuru. W oparciu o takie założenie stwierdził, że kwoty wymienione w Porozumieniu z dnia 28 stycznia 2008r. i w załączniku nr 3 do Regulaminu Wynagradzania nie stanowiły dodatku do wynagrodzenia a ryczałt za

godzinę dyżuru, obejmujący swym zakresem normalne wynagrodzenie, dodatek jak za godziny nadliczbowe oraz za pracę w porze nocnej. W konsekwencji Sąd ustalił, posilkując się opinią biegłej, należne wynagrodzenie powódki za dyżury, zgodnie z zasadami określonymi w ustawie o zoz i w ustawie o działalności leczniczej w związku z Kodeksem pracy (bez uwzględniania stawek dyżurowych z załącznika nr 3 do Regulaminu Wynagradzania) pomniejszone o wynagrodzenie wypłacone przez pracodawcę (ryczałt za dyżur, tj. kwoty wynikające z Porozumienia i załącznika nr 3). Stosownie do przyjętych założeń Sąd obliczył wynagrodzenie za poszczególne miesiące i zasądził na rzecz powódki różnice pomiędzy wynagrodzeniem za dyżury medyczne wypłaconym przez pozwanego, a wynagrodzeniem należnym, uwzględniając że za okres od 1 stycznia 2009r. do 30 czerwca 2010r. roszczenia powódki wobec (...) uległy przedawnieniu. W pozostałym zakresie, tj. w zakresie żądania powódki zasądzenia wyrównania wynagrodzenia za dyżury medyczne ponad kwoty wynikające z uzupełniającej opinii biegłej z dnia 18 lutego 2014r., Sąd powództwo oddalił. Za podstawę prawną solidarnej odpowiedzialności pozwanych wobec J. B. za zobowiązania powstałe przed przejęciem części zakładu pracy Sąd przyjął art. 23¹ § 2 k.p. Sąd zasądził od pozwanego SP ZOZ G. na rzecz powódki koszty wywołane próbą ugodową na podstawie art. 186 § 2 k.p.c. Koszty te zostały wywołane wyłącznie zachowaniem pozwanego, który nie stawił się na posiedzenie wyznaczone w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej, toteż zasadnym było obciążanie tylko jego owymi kosztami, które zostały określone w § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Natomiast o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Sąd uznał za celowe rozdzielenie pomiędzy stronami kosztów sądowych, na które złożyły się opłata od pozwu i koszty opinii biegłej - po połowie, tj. po 50%, zaś porównywalne koszty zastępstwa prawnego stron zniósł wzajemnie. Rozdzielając po połowie koszty sądowe Sąd miał na względzie, że pierwsza sporządzona w sprawie opinia biegłej okazała się niepełna, z uwagi na brak w materiale dowodowym dokumentu w postaci Porozumienia z dnia 28.10.2008r., w świetle którego należało interpretować zapisy Regulaminu Wynagradzania, co nastąpiło z winy pozwanego SP ZOZ G., który nie przedłożył tekstu Porozumienia. Załączone ono zostało dopiero z chwilą złożenia odpowiedzi na pozew przez pozwanego (...). Sąd rozdzielił stosunkowo między stronami wydatki związane z kosztami opinii biegłej w łącznej kwocie 3.180 zł (2.070 zł pierwsza opinia i 1.110 zł opinia uzupełniająca). Sąd nakazał ściągnąć połowę tej kwoty z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki, a więc kwotę 1.590 zł, resztą zaś obciążył solidarnie obu pozwanych tj. kwotą 1.590 zł. Rozliczając koszty sądowe Sąd obciążył pozwanych opłatą stosunkową od pozwu w wysokości 5% zasądzonego roszczenia, co dało kwotę 1.005 zł (5% x 20.084,89 zł). W związku z rozszerzeniem powództwa należna opłata od pozwu wyniosła 6.177 zł (5% x 123.527,75 zł). Różnicę między należną opłatą od rozszerzonego powództwa a opłatą od uwzględnionej części powództwa, obciążającą pozwanych, Sąd nakazał ściągnąć od powódki, różnica ta wyniosła 5.172 zł (6.177 - 1.005). Solidarny obowiązek pozwanych co do zwrotu kosztów sądowych wynika z art. 105 § 2 zd. 1 k.p.c.

Apelację od części wyroku złożył pozwany syndyk masy upadłości SP ZOZ w (...) sp. z o.o. Zaskarżył orzeczenie co do jego punktu I pdpkt 1, 2, 3 19, oraz punktu oraz punkt VI. Odnośnie punktu I pdpkt 1, 2, 3 skarżący postawił zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 291 § 1 k.p. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż najwcześniejszym dniem wymagalności roszczenia o wypłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe przepracowane przez powódkę w okresie od 1 stycznia 2009r. do 31 marca 2009r. był dzień 10 kwietnia 2009r., podczas w rzeczywistości dniem tym był 31 marca 2009r., przez co roszczenie strony powodowej o zapłatę wynagrodzenia na miesiąc styczeń, luty i marzec 2009r. uległo przedawnieniu.

Odnośnie punktu I pdpkt 19 wyroku pozwany postawił zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 10 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, poprzez niewłaściwie zastosowanie, polegające na przyjęciu, że w przypadku sprawy o zawezwanie do próby ugodowej sąd ustala wynagrodzenie przeciwnika wzywającego na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia, a nie na podstawie § 10 ust. 1 pkt 3; Odnośnie zaś punktu VI wyroku postawił zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy - art. 100 k.p.c. przez zniesienie kosztów zastępstwa prawnego stron w następstwie uznania, iż koszty te są porównywalne, podczas - gdy biorąc pod uwagę, że powództwo zostało w znacznej mierze oddalone - Sąd winien je stosunkowo rozdzielić. W świetle tych zarzutów apelujący wniósł,

odnośnie punktu I pdpkt 1, 2, 3, o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa. Odnośnie punktu I pdpkt 19 wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz strony powodowej kwoty po 160 zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych próbą ugodową. Odnośnie natomiast punktu VI wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz pozwanego od powódki kwoty 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych w dwukrotności stawki minimalnej. Wniósł również o zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych oraz na podstawie art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych o zwolnienie pozwanej od kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwany (...) Sp. z o.o. zaskarżył zażaleniem postanowienia zawarte w punktach IV, V i VI wyroku. Postawił zarzut naruszenia art. 105 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie i zasądzenie kosztów procesu solidarnie od pozwanego (...) także co do części roszczenia, za które ten pozwany nie odpowiada solidarnie; naruszenia art. 98 k.p.c. przez jego niezastosowanie, co skutkowało nałożeniem na strony obowiązku poniesienia kosztów procesu po 50%, a nie zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jak też naruszenia art. 100 zd. 1 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie względy słuszności przemawiają za uznaniem, iż strony winny ponieść koszty procesu po 50% a koszty zastępstwa procesowego winny zostać zniesione. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie IV. przez nakazanie ściągnięcia od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwoty 508,80 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty 160,80 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu, zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie V. przez nakazanie ściągnięcia od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwoty 2.671,20 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty 6.016,20 zł (844,20 + 5.172) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie VI. przez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4.536 zł. Wniósł również o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji Syndyka masy upadłości SP ZOZ (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w całości i zasądzenie od tego pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Pełnomocnik powódki wniósł również o oddalenie zażalenia (...) i zasądzenie od tego pozwanego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z 18 września 2014r. Sąd Okręgowy w Płocku zawiesił na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. postępowanie w stosunku do SP ZOZ i wezwał Syndyka masy upadłości do wzięcia udziału w sprawie. W związku ze wstąpieniem syndyka masy upadłości SP ZOZ G. do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Sąd Okręgowy w Płocku postanowieniem z dnia 16 października 2014r. podjął zawieszony postępowanie z udziałem Syndyka masy upadłości SP ZOZ w G..

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja Syndyka masy upadłości SPZOZ G. okazała się w części skuteczna, co do daty początkowej płatności odsetek ustawowych.

Apelujący zaskarżył punkt I pdpkt 1, 2 i 3 wyroku, zatem apelacja dotyczy tylko zasądzenia na rzecz powódki wynagrodzenia za pracę za miesiące styczeń, luty i marzec 2009r. Skarżący argumentował, że roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego. Zgodnie zaś z Regulaminem Pracy obowiązującym u pozwanego ów okres rozliczeniowy wynosi trzy miesiące, w przedziałach kwartalnych. Nie jest prawidłowe utożsamianie dnia wymagalności świadczenia z dniem wypłaty wynagrodzenia. Zatem w przypadku powódki momentem rozliczenia godzin pracy powinien być ostatni dzień okresu rozliczeniowego, co w odniesieniu do okresu styczeń - marzec 2009r. oznacza dzień 31 marca 2009r. Od tego momentu samo roszczenie stało wymagalne, toteż rozpoczął swój bieg okres przedawnienia, który upłynął 31 marca 2012r., przez co zawezwanie do próby ugodowej, które miało miejsce w dniu 6 kwietnia 2012r., nie doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia co do tych roszczeń. Wniosek końcowy apelującego nie jest uprawniony.

Zgodnie z tezą przywołanego przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008r., I PK 35/08 (OSNP 2010 nr 1-2, poz. 8), roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego. Sąd Apelacyjny w pełni poglądy ten podziela. Przypomnieć trzeba, że przepis art. 291 § 1 k.p. przewiduje trzyletni termin przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy, który ma swój początek od dnia wymagalności roszczenia, a więc od dnia, w którym wierzyciel mógł żądać spełnienia świadczenia a dłużnik miał obowiązek świadczenie to zrealizować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1981r., I PRN 6/81, LEX nr 14578). Moment ten wynika z przepisów prawa pracy lub może być przez strony oznaczony w umowie. Samą możliwość żądania zaspokojenia roszczenia określa się jako potencjalny stan o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona.

Instytucja okresów rozliczeniowych wprowadzona została do Kodeksu pracy w związku z uregulowaną w art. 129 § 1 k.p. przeciętną normą tygodniową czasu pracy (40 godzin) w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy. Skoro obu elementom konstrukcyjnym systemu czasu pracy z art. 129 § 1 k.p. nadany został uśredniony (przeciętny), a nie sztywny charakter, to konieczne stało się wskazanie ram czasowych dla rozliczania ilości godzin i dni przepracowanych przez pracowników. Trzymiesięczne okresy rozliczeniowe mieszczą się w granicach zakreślonych normą art. 129 § 1 k.p. Istota rozliczania czasu pracy sprowadza się do tego, że w pierwszej kolejności ustalana jest ilość przepracowanych przez pracownika dni i godzin, a następnie określa się liczbę godzin nadliczbowych wynikających z przekroczenia normy średniotygodniowej, za które nie udzielono czasu wolnego i które podlegają wynagrodzeniu (stawka plus dodatek). Takie zbilansowanie czasu pracy, a co za tym idzie ustalenie należnego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, jest możliwe dopiero po zakończeniu okresu rozliczeniowego. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 marca 2010r., I PK 191/09, wprowadzenie trzymiesięcznych okresów rozliczeniowych nie oznacza, że przepracowane w danym miesiącu godziny i dni są rozliczane dopiero po upływie trzech miesięcy, ale że praca świadczona w kolejnych miesiącach kalendarzowych okresu rozliczeniowego jest bilansowana na koniec tego okresu. W przeciwnym razie mielibyśmy do czynienia z jednomiesięcznymi okresami rozliczeniowymi, w których praca byłaby rozliczana po trzech miesiącach od ich zakończenia, a takie rozumienie instytucji okresów rozliczeniowych jest nie przyjęcia (OSNP 2011 nr 17-18, poz. 228). W konsekwencji, roszczenie pracownika o wypłatę wynagrodzenia za godziny nadliczbowe wypracowane w danym okresie rozliczeniowym, staje się wymagalne dopiero po upływie tego okresu. Zważyć przy tym trzeba, iż przepis art. 85 § 1 k.p. jednoznacznie reguluje, że pracodawca ma obowiązek wypłacać wynagrodzenie za pracę co najmniej raz w miesiącu, w stałym, z góry ustalonym terminie. Wypłata wynagrodzenia następuje przeważnie raz w miesiącu, co często nie pokrywa się z długością obowiązującego pracownika okresu rozliczeniowego. Wymagalność wynagrodzenia za dany okres rozliczeniowy następuje w dniu oznaczonym dla wypłaty wynagrodzenia, po upływie tego okresu. Kumulowanie okresów zwiększonego obciążenia pracą może powodować, że w niektórych miesiącach okresu rozliczeniowego pracownik będzie wykonywał pracę w mniejszym zakresie, teoretycznie może jej nawet nie świadczyć w ogóle. Wysokość wynagrodzenia takiego pracownika będzie zależała od systemu jego wynagradzania. Pracownicy wynagradzani stawką miesięczną stałą będą otrzymywać wynagrodzenie w stałej wysokości, niezależnie od ilości przepracowanych godzin, zaś pracownicy wynagradzani stawką godzinową będą otrzymywać wynagrodzenie zmienne, nie niższe jednak od wynagrodzenia minimalnego (art. 129 § 5 k.p.).

W odniesieniu do dyżurów medycznych podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 217 ze zm.), dyżurem medycznym jest wykonywanie poza normalnymi godzinami pracy czynności zawodowych przez osoby, o których mowa w ust. 1 (tj. pracowników wykonujących zawód medyczny i posiadających wyższe wykształcenie), w podmiocie leczniczym wykonującym stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne. Analogicznie ustawodawca definiował dyżur medyczny w art. 18d ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz.U. z 2007r. Nr 14, poz. 89 ze zm.), stanowiąc że przez dyżur medyczny rozumieć należy wykonywanie, poza normalnymi godzinami pracy, czynności zawodowych przez lekarza lub innego posiadającego wyższe wykształcenie pracownika wykonującego zawód medyczny, w zakładzie opieki zdrowotnej przeznaczonym dla osób, których stan zdrowia wymaga udzielania całodobowych świadczeń zdrowotnych. Czas pełnienia dyżuru medycznego wlicza się do czasu pracy (art. 32j ust.

2 ustawy o z.o.z, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2008r.). W art. 129 § 1 k.p. ukształtowany został jako podstawowy czas pracy na poziomie 8 godzin na dobę oraz przeciętnie 40 godzin tygodniowo, dopuszczalne jest jednak modyfikowanie tych norm przez przepisy szczególne. Takim przepisem szczególnym był - mający zastosowanie w okresach spornych - art. 32g ust. 1 ustawy o z.o.z., zgodnie z którym czas pracy pracowników zatrudnionych w podmiocie leczniczym w przyjętym okresie rozliczeniowym nie może przekraczać 7 godzin 35 minut na dobę i przeciętnie 37 godzin 55 minut na tydzień w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym. Wymiar czasu pracy lekarza, nazywany też jego nominalnym czasem pracy, zwykle odpowiada tym normom. Jeżeli pracownik w danym okresie pozostaje w dyspozycji pracodawcy ponad normę czasu pracy, to jego czas pracy dzieli się na część odpowiadającą normie do chwili jej wypełnienia i pozostałą część ponadnormatywną. Dyżur medyczny nie może być rozumiany wprost jako praca w godzinach nadliczbowych. Praca w godzinach nadliczbowych w znaczeniu art. 151¹ k.p. znajduje zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych i zasadniczo nie może być planowana, natomiast dyżury medyczne są planowane w ramach rozkładu czasu pracy (art. 32j ust. 3 ustawy o z.o.z.). W zakresie zasad wynagradzania za czas dyżuru medycznego ustawodawca w art. 32j ust. 4 ustawy o z.o.z. nakazał jednak odpowiednio stosować reguły określone w art. 151¹ § 1-3 k.p., a więc dotyczące pracy w godzinach nadliczbowych. Z art. art. 32j ust. 3 ustawy o z.o.z. wynika, że planowanie pracy w ramach dyżuru medycznego jest związane z przeciętną tygodniową normą czasu pracy, a nie z normą dobową, w zatem i rozliczanie czasu pracy w ramach pełnienia tego dyżuru musi odnosić się do przeciętnej tygodniowej normy, co należy uwzględnić przy odpowiednim stosowaniu do obliczania wynagrodzenia za czas pełnienia dyżuru medycznego przepisu art. 151¹ § 1 - 3 k.p. Czas pracy w ramach pełnienia dyżuru medycznego w obowiązującym okresie rozliczeniowym powinien być zestawiony z obowiązującą pracownika przeciętną tygodniową normą czasu pracy, przy wyróżnieniu tych godzin dyżuru, które jedynie dopełniają czas pracy do tej przeciętnej tygodniowej normy, albowiem sposób ich wynagradzania jest inny, niż tych godzin dyżuru medycznego, które przekraczają przeciętną tygodniową normę czasu pracy. Wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych obejmuje dwa elementy: normalne wynagrodzenie za pracę oraz dodatek. Takie normalne wynagrodzenie wraz z dodatkiem przysługuje lekarzowi za każdą godzinę dyżuru medycznego, przekraczającego obowiązującą go przeciętną tygodniową normę czasu pracy. Za część dyżuru medycznego jedynie uzupełniającą przeciętną tygodniową normę czasu pracy obowiązującą lekarza otrzymuje on normalne wynagrodzenie w stawce określonej umową. Skoro ta część dyżuru medycznego jest już wynagrodzona ekwiwalentnym do rozmiaru wykonywanej pracy świadczeniem w postaci normalnego wynagrodzenia, to odpowiednie stosowanie przepisów art. 151¹ § 1 - 3 k.p. nie może oznaczać podwojenia normalnego wynagrodzenia, lecz jedynie obowiązek wypłacania za godziny dyżuru, dopełniające czas pracy lekarza do obowiązującej go przeciętnej normy tygodniowej, dodatków, przy odpowiednim stosowaniu do ich obliczania art. 151¹ § 1 - 3 k.p. Takie zasady obliczania wynagrodzenia lekarza wyłożył Sąd Najwyższy w uchwale powiększonego składu z dnia 6 listopada 2014r., I PZP 2/14 (<http://www.sn.pl>). Apelujący nie zakwestionował sposobu obliczenia wynagrodzenia powódki, podnosząc wyłącznie zarzut naruszenia art. 291 § 1 k.p. co do należności za pierwsze trzy miesiące 2009r. W pozostałym zakresie wyrok uwzględniający powództwo jest prawomocny. Jednakże przytoczenie powyższych rozważań Sąd Apelacyjny uznał za celowe dla wykazania, że choć dyżur medyczny nie odpowiada ustawowemu pojęciu pracy w godzinach nadliczbowych, to rozliczenie czasu pracy lekarza, z uwzględnieniem dyżurów medycznych, następuje w obowiązujących okresach rozliczeniowych i podobnie jest bilansowane na koniec takiego okresu z rozdzieleniem pracy w czasie normatywnym i ponadnormatywnym, zaś do obliczania wynagrodzenia stosuje się odpowiednio reguły określone w art. 151¹ § 1-3 k.p., a więc dotyczące pracy w godzinach nadliczbowych.

Jest oczywiste, że roszczenie o wynagrodzenie za dany okres nie może mieć dwóch różnych dat wymagalności. Taką niekonsekwencją cechuje się zaskarżone rozstrzygnięcie, gdyż Sąd Okręgowy słusznie uznał, że roszczenie o wyrównanie wynagrodzenia, z uwzględnieniem pracy na dyżurach medycznych, staje się wymagalne po upływie okresu rozliczeniowego, a jednocześnie zasądził to wynagrodzenie na rzecz powódki za styczeń i luty 2009r. w ratach miesięcznych z odsetkami od dnia 11. każdego następnego miesiąca, co świadczy, jakoby Sąd przyjął, że stało się ono wymagalne w dniu 10 lutego 2009r. i odpowiednio w dniu 10 marca 2009r., czyli przed upływem okresu rozliczeniowego. Nie jest prawidłowe upatrywanie początku biegu terminów przedawnienia roszczenia o wyrównanie wynagrodzenia dla powódki w upływie każdego miesiąca kalendarzowego w pierwszym kwartale 2009r., skoro

przepisy zakładowego prawa pracy, obowiązującego u pracodawcy powódki, przewidywały trzymiesięczne okresy rozliczeniowe czasu pracy. W tej sytuacji, choć wynagrodzenie za pracę płatne było w przedziałach miesięcznych, to roszczenie o wyrównanie wynagrodzenia obejmującego wynagrodzenie dyżurowe, a więc wynagrodzenie dodatkowe wypracowane w trzymiesięcznym okresie rozliczeniowym stało się wymagalne dopiero po upływie tego okresu, a konkretnie w dniu płatności wynagrodzenia po upływie ostatniego miesiąca pierwszego kwartału, tj. w dniu 10 kwietnia 2009r. Dopiero wtedy pracodawca był zobowiązany do zapłaty powódce pełnego wynagrodzenia w przyjętym okresie rozliczeniowym, za pierwsze trzy miesiące roku 2009. Skoro roszczenie o zapłatę tego wynagrodzenia stało się wymagalne 10 kwietnia 2009r., to termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od 11 kwietnia 2009r. i upłynął w dniu 11 kwietnia 2012r., a zatem zawezwanie do próby ugodowej z dnia 6 kwietnia 2012r. przerwało bieg przedawnienia. Dopiero z dniem 11 kwietnia 2009r. pozwany znalazł się w opóźnieniu uzasadniającym przyznanie odsetek odnośnie całego wynagrodzenia za przedmiotowy okres. Z tego względu Sąd Apelacyjny orzekł refomatoryjnie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w ten tylko sposób, że zasądzone zaskarżonym wyrokiem kwoty wynagrodzenia za miesiące styczeń i luty 2009r. przyznał z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2009r., a w pozostałym zakresie apelację oddalił z mocy art. 385 k.p.c.

Na skutek zażalenia Syndyka masy upadłości SP ZOZ G. zmianie uległ także punkt I pdpkt 19 zaskarżonego wyroku. W rozstrzygnięciu tym Sąd pierwszej instancji orzekł o kosztach wywołanych próbą ugodową, w związku z niestawiennictwem pozwanego. Trafnie w zażaleniu wskazano, że w tym przypadku do ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika powódki zastosowanie znajduje § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461). Sąd Apelacyjny aprobuje w pełni argumentację przedstawioną w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014r., III CZP 117/13 (OSNC 2014 nr 12, poz. 123), w której Sąd Najwyższy wskazał, że w odniesieniu do postępowania pojednawczego nie została określona stawka opłaty, zatem należy ustalić na podstawie jakiego kryterium winno się określić jej wysokość. Nie jest zasadnym sięgnięcie do kryterium wartości przedmiotu sprawy. Cel postępowania pojednawczego to uregulowanie sprawy spornej pomiędzy stronami w drodze ugody zawartej przed sądem i pod jego kontrolą, a zatem kwalifikacja stosunku prawnego, z którego wywodzone są pretensje stron, nie ma znaczenia dla wysokości opłaty sądowej, właściwości sądu oraz przebiegu postępowania, a więc również nie powinna mieć znaczenia dla wyliczenia stawki opłaty, będącej podstawą wynagrodzenia pełnomocnika. W konkluzji Sąd Najwyższy przyjął, że sięgnąć należy do sumy określonej minimalną stawką w postępowaniu nieprocesowym, która wynosi 120 zł. Akceptując powyższe zapatrywania Sąd Apelacyjny uznał, że wynagrodzenie pełnomocnika powódki w postępowaniu pojednawczym winno zamykać się tą właśnie kwotą. Dodatkowo w zakresie kosztów postępowania pojednawczego mieści się opłata od zawezwania do próby ugodowej w wysokości 40 zł, co daje sumę 160 zł. Tą też kwotę Sąd drugiej instancji zasądził tytułem kosztów wywołanych próbą ugodową, zmieniając zaskarżone rozstrzygnięcie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

(...) sp. z o.o. w L. na postanowienie zawarte w pkt IV zaskarżonego wyroku w przedmiocie kosztów sądowych okazało się uzasadnione. Choć zażalenie wywiódł tylko jeden pozwany, to z uwagi na istniejące po stronie pozwanej współuczestnictwo materialne Sąd Apelacyjny, stosownie do treści art. 378 § 2 k.p.c., z urzędu rozpoznał sprawę w tym zakresie również na rzecz Syndyka masy upadłości SP ZOZ (...) sp. z o.o. Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 1025) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że wobec wyniku procesu należało rozstrzygnąć o kosztach w myśl zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów - art. 100 k.p.c., jednak niewłaściwie regułę tę zastosował. Biorąc pod uwagę kwoty żądane przez powódkę oraz zasądzone zaskarżonym wyrokiem skonstatować należy, że pozwani przegrali sprawę w 16% i w tym rozmiarze odpowiadają za nieuiszczone koszty sądowe. Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego, że stosunek udziału stron w kosztach winien wynosić 50%, gdyż taki wniosek nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach i wyniku sprawy. Na przedmiotowe koszty złożyły się opłata sądowa oraz wydatki związane z opinią biegłej. Pełna opłata od pozwu wynosi 6.177 zł, z czego powódka uiściła 5.712 zł. Wynagrodzenie biegłej stanowi 3.180 zł. Łącznie zatem do rozliczenia tytułem kosztów sądowych

pozostała kwota 4.185 zł. Pozwani zasadniczo przegrali proces w 16%, stąd obciążająca ich kwota tytułem kosztów sądowych wynosi 669,60 zł. Słusznie zwrócił uwagę skarżący, że zasądzone na rzecz powódki sumy nie są objęte solidarnością w pełnym zakresie. Zaś zgodnie z art. 105 § 2 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych, solidarna odpowiedzialność za te koszty istnieje wtedy, gdy współuczestnicy odpowiadają solidarnie co do istoty sprawy. W rozpatrywanym przypadku solidarność obejmuje jedynie część zasądzonych na rzecz powódki roszczenia, a stosunek kwot zasądzonych solidarnie do łącznie zasądzonych na rzecz powódki kwoty wynosi 50%. Zatem współodpowiedzialnych solidarnie pozwanych obowiązek pokrycia nieuiszczonych kosztów sądowych obciąża jedynie w zakresie 50%, a w pozostałym zakresie (także 50%) obowiązek ów obciąża jedynie Syndyka upadłości SP (...) G., gdyż w pozostałym zakresie pozwany Syndyk odpowiada samodzielnie. Mając to na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., zmienił pkt IV zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i nadał mu treść jak w pkt II.1 sentencji wyroku. (...) sp. z o.o. w L. zaskarżyła także postanowienie zawarte w punkcie V wyroku Sądu Okręgowego. Jednakże rozstrzygnięcie to, choć wydane w zakresie kosztów sądowych, dotyczy wyłącznie powódki. Zażalenie pozwanego jest w tym obszarze niedopuszczalne i podlega odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. W pozostałym zakresie zażalenie uległo oddaleniu.

Pozwany Syndyk masy upadłości SP ZOZ Spółki z o.o. w G. w upadłości likwidacyjnej podniósł w swej apelacji także zarzut przeciwko rozstrzygnięciu o wzajemnym zniesieniu pozostałych kosztów procesu poniesionych przez strony. Również Spółka (...) w L. zaskarżyła zażaleniem orzeczenie w tym przedmiocie. Skarżący zarzucili Sądowi pierwszej instancji, iż błędnie uznał, że okoliczności sprawy uzasadniają wzajemne zniesienie kosztów procesu, podczas gdy wynik sprawy do tego nie uprawnia, nadto podniesiono, że pozwani wnosili o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce minimalnej. Zarzuty te nie prowadzą do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia. Podstawę prawną orzeczenia o kosztach stanowi art. 100 k.p.c. Przypomnieć należy, że wzajemne zniesienie kosztów ma miejsce wtedy, kiedy po ich rozliczeniu stosownie do wyniku sprawy okaże się, że przypadające na każdą ze stron koszty odpowiadają w przybliżeniu kwotom, które zostały w rzeczywistości przez nie wydatkowane. Zatem jeżeli strony w zbliżonym stopniu wygrały lub przegrały sprawę, a jednocześnie w takim stosunku poniosły koszty, powinna być zastosowana zasada wzajemnego zniesienia kosztów. Nie jest przy tym wymagane, by ów stosunek poniesionych kosztów w sposób absolutny się równoważył. Zauważyć trzeba, że w przedmiotowej sprawie powódka w pozwie domagała się tytułem wyrównania wynagrodzenia kwoty 39.512 zł, a w toku procesu rozszerzyła żądanie. Zgodnie zaś z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Innymi słowy, w zakresie stawki wynagrodzenia pełnomocnika strony rozszerzenie powództwa w trakcie procesu, w stosunku do żądań zawartych w pozwie, może być uwzględnione dopiero w następnej instancji. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego należy kierować się pierwotną treścią pozwu. Zaskarżonym orzeczeniem Sąd Okręgowy zniósł „pozostałe” koszty procesu. Powódka J. B. poniosła koszt wynagrodzenia swego pełnomocnika w wysokości 1.800 zł (§ 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5) oraz koszt uiszczony opłaty od pozwu (5.172 zł). Pozwani ponieśli koszty wynagrodzenia pełnomocnika w tej samej wysokości. Nie ma przy tym podstaw do ustalenia owego wynagrodzenia w podwójnej wysokości, Sąd Apelacyjny stoi bowiem na stanowisku, że poziom zawilości sprawy tak pod względem faktycznym jak i prawnym znajduje odzwierciedlenie w wysokiej stawce podstawowej. Porównanie sum obciążających powódkę i pozwanych z sumami, jakie rzeczywiście ponieśli świadczy, że kwoty te są takie same lub bardzo zbliżone. I tak w przypadku powódki, biorąc pod uwagę stosunek w jakim wygrała ona swą sprawę (około 16%), rzeczywiście poniesione przez nią koszty (6.972 zł) przewyższają te, które na nią przypadały. Nie jest to różnica uniemożliwiająca zastosowanie zasady wzajemnego zniesienia kosztów procesu. Raz jeszcze podkreślić należy, że przypadku stosowania regulacji z art. 100 zd. 1 k.p.c. istotny jest nie tylko stosunek wygranej do przegranej ale stosunek kwot obciążających daną stronę tytułem kosztów procesu do kwot rzeczywiście przez nią poniesionych. W świetle powyższych rozważań środki odwoławcze pozwanych skierowane przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w punkcie VI. wyroku uległy oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd drugiej instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzać od powódki na rzecz Syndyka masy upadłości SP ZOZ kwotę 450 zł. Koszty postępowania zażaleniowego Sąd Apelacyjny wzajemnie zniósł. Zażalenie wywiódł pozwany (...) uzyskując jedynie częściową zmianę rozstrzygnięcia o kosztach sądowych, w pozostałym zakresie jego zażalenie zostało oddalone, a w części odrzucone. Strony poniosły porównywalne koszty postępowania zażaleniowego, na które złożyło się przede wszystkim wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, co uzasadnia wzajemne zniesienie kosztów wywołanych zażaleniem - art. 100 k.p.c.

Przewodnicząca: Sędziowie: